

**UCHWAŁA NR IX/202/19
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 27 czerwca 2019 r.

**w sprawie wniesienia odpowiedzi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach
na skargę Pani B Ł**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

§ 1. Wnieść odpowiedź do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na skargę Pani B Ł z dnia 4 czerwca 2019 roku na uchwałę nr VII/130/19 Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2019 r. (Dz. U. Woj. Śl. z 2019 r., poz. 3557). w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej BUDYNEK MIESZKALNY Z FUNKCJĄ HANDLOWO-USŁUGOWĄ przy ul. Janusza Korczaka w Katowicach.

§ 2. Argumenty faktyczne i prawne odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Katowice

Maciej Biskupski

Uzasadnienie

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Skarżąca nie wykazała istnienia naruszenia jej interesu prawnego poprzez skarżoną uchwałę Rady Miasta Katowice, w związku z czym skarga powinna zostać odrzucona.

Prawo do zaskarżenia uchwał na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym przysługuje tym podmiotom, które wykażą się konkretnym, indywidualnym oraz aktualnym interesem prawnym wynikającym z określonej normy prawa materialnego i wskażą okoliczności świadczące o tym, że interes ten został naruszony kwestionowanym aktem. W przypadku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zasadniczo podmiotami legitymowanymi do jego zaskarżenia są właściciele nieruchomości położonych na terenie objętym planem. Przyjmowane więc w planie ustalenia co do przeznaczenia i warunków zabudowy konkretnych nieruchomości oraz sposobu zagospodarowania określonego terenu pozostają w bezpośrednim związku z uprawnieniami i obowiązkami właścicieli nieruchomości, chronionymi przepisem art. 140 k.c. (Wyrok NSA z dnia 17 stycznia 2019 r. II OSK 467/17). Odniesienie do dokumentu planistycznego, aktu prawa miejscowego jest w świetle przedmiotu skargi uzasadnione, ponieważ skarżona uchwała ma charakter rozstrzygnięcia w zakresie dziedziny planowania przestrzennego i odnosi się do kwestii zagospodarowania i ładu przestrzennego. Dodatkowo wskazać należy, że Skarżąca nie wykazała a organ nie ustalił, mimo podjętych czynności wyjaśniających czy Skarżąca dysponuje prawem do nieruchomości w obszarze, którego uchwała dotyczy lub który z tym obszarem sąsiaduje.

Jednak Skarżąca nie wykazuje w piśmie z dnia 04 czerwca 2019 r. skonkretyzowanego naruszenia przepisu prawa stanowiącego gwarancje jej uprawnienia bądź interesu prawnego, wynikającego z przedmiotowej uchwały podjętej przez Radę Miasta Katowice. Skuteczne złożenie skargi wymaga natomiast od skarżącego nie tylko wykazania istnienia własnego interesu prawnego ale również wykazania jego naruszenia. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Wynikający z przepisu prawa materialnego.

Stanowisko takie potwierdza bogaty dorobek orzecznictwa sądów administracyjnych w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który stwierdził w wyroku z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt I OSK 1209/13, że podmiot powołujący się na dyspozycję przepisu *art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym*, "(...) musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a jego konkretną, indywidualną sytuacją prawną. Musi udowodnić, że zaskarżona uchwała poprzez naruszenie prawa jednocześnie negatywnie wpływa na jego sferę prawo-materialną (wynikającą z konkretnie wskazanego przepisu prawa materialnego), pozbawia go pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. O powodzeniu takiej skargi przesądza wykazanie przez stronę skarżącą naruszenia przez organ konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na jej sytuację prawną. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Kryterium interesu prawnego, o którym mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, musi być oceniane w płaszczyźnie materialno-prawnej i wymaga stwierdzenia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków strony skarżącej a zaskarżonym aktem."

Wnosząc z powyższego, wskazanie to powinno obejmować również wskazanie konkretnego ustalenia skarżonego aktu. W związku z tym zastrzeżenia budzi sposób sformułowania zarzutów podnoszonych przez skarżących, który nie wyczerpuje dyspozycji art. 101 ustawy o samorządzie gminnym w rozumieniu, jakie wynika wprost z linii orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Skarżąca nie odnosi się bowiem wprost do konkretnej normy prawnej wyprowadzonej ze skonkretyzowanego przepisu prawa ale odnosi się do grup przepisów, które regulują określone zakresy realizacji zadań w obszarze ochrony środowiska przez lokalne organy administracji publicznej. *Skarżąca błędnie przedmiotem skargi czyni sam fakt podjęcia uchwały co bezsprzecznie stanowi kompetencję rady gminy oraz jej zadanie własne.* Tym samym Skarżący nie wykazał w sposób prawidłowy zaistnienia konkretnego naruszenia swojego interesu prawnego.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że złożona skarga jest bezpodstawna, a także nie spełnia wymogów ustalonych dla tej czynności prawnej regulacją art. 101 ustawy o samorządzie gminnym także dlatego, że do wniesienia skargi nie legitymuje jedynie stan zagrożenia naruszeniem [prawa] ani też sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały (za wyrokiem WSA sygn.. akt II SA/Go 461/17). Skarżący obowiązany jest wykazać obligatoryjnie i w szczególności naruszenie własnego chronionego prawem interesu prawnego.

Jednocześnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego wniosku, a przy tym odnosząc się do zarzutów skargi, podnieść należy:

Ad.1 i 2) skarżący zarzuca uchwale naruszenie art. 8 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 5 lipca 2018 roku o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2018 r. poz. 1496) zwanej dalej specustawą, poprzez:

- niewłaściwe zastosowanie i nie określenie w uchwale w okolicznościach niniejszej inwestycji, szczegółów w zakresie warunków dotyczących ochrony środowiska, a jedynie ograniczenie się do lakonicznego stwierdzenia, iż ochrona środowiska i zdrowia ludzi na obszarze prowadzenia prac, a w szczególności ochrona powierzchni ziemi, zieleni, ukształtowania terenu, stosunków wodnych zgodnie z wymogami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz., 799), w tym dotyczących historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, podczas gdy na terenie objętym planowaną inwestycją do niedawna prowadzono działalność w zakresie przetwarzania ołowiu;

- pominięcie w warunkach dotyczących ochrony środowiska, prowadzenia prac zgodnie z ustawą z dnia 13.04.2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, podczas gdy działalność powodująca zanieczyszczenie gleby i ziemi prowadzona była także po dniu 30.04.2007 r.

Skarżący nie wykazał w skardze braku wyczerpania okoliczności wskazanych w §11 uchwały lokalizacyjnej, ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia, że zapis w uchwale jest lakoniczny, a na terenie prowadzona była działalność w zakresie przetwarzania ołowiu. Zarzut skarżącego, w tym ocena skażenia gleby, jest hipotetyczny, nie odzwierciedla bowiem faktycznego stanu istniejącego np. poprzez wskazanie dokumentu potwierdzającego skażenie.

Obowiązujące przepisy nie zobowiązują do przeprowadzenia badań w związku z procedowaniem uchwały lokalizacyjnej.

Kwestie dotyczące historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi regulowane są przepisami ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz., 799). Art. 101e. ust.1 ww. ustawy zobowiązuje władającego powierzchnią ziemi do zgłoszenia historycznych zanieczyszczeń Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska.

Ponadto Prezydent Miasta, realizując obowiązek starosty wynikający z art. 101d. ust. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r., poz. 799 ze zm.), dokonuje identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Prezydent Miasta Katowice przekazał Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska (któremu powierzono prowadzenie i nadzorowanie spraw dotyczących działań naprawczych) wykaz działek gruntowych, które ze względu na rodzaj prowadzonej na nich działalności mogły z dużym prawdopodobieństwem zostać zanieczyszczone substancjami chemicznymi.

Rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi prowadzi Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego kwestii regulowanych ustawą z dn. 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, stwierdzić należy, iż jest on również chybiony. Skarżący powinien wykazać się dysponowaniem rzeczywistej oceny badań, uzasadniającej wnoszoną skargę, a nie stwierdzać hipotetycznie, że grunt jest skażony.

Obowiązujące przepisy ww. ustawy w sposób jednoznaczny regulują zasady odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku (od dnia wejścia w życie tej ustawy), wskazując w art. 24 na obowiązek przyjęcia przez organ ochrony środowiska od każdego zgłoszenia o wystąpieniu bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku wniesionego. W związku z powyższym, w takim trybie należałoby wnoszone zastrzeżenie rozstrzygać, a nie w procedurze przygotowania uchwały lokalizacyjnej, gdzie przepisy specustawy nie wskazują na sugerowany w skardze obowiązek.

Skarżący stwierdza w uzasadnieniu, że brak jest dokumentów wymienionych jako istotne dla oceny zagrożenia zanieczyszczenia gleby, które wykluczały by to zagrożenie - nie wskazując równocześnie dokumentów, które takie zagrożenie wykazują.

Zaznaczyć należy ponadto, że przeznaczenie terenu w obowiązującym planie miejscowym na usługi kultury nie wynikało z sugerowanej przez skarżącego nieprzydatności terenu do zabudowy mieszkaniowej, ale z usytuowania na tym terenie historycznej wieży, która stanowiła przesłankę do takiego przeznaczenia tego terenu. Tym nie mniej należy wskazać i podkreślić, że specustawa w sposób jednoznaczny dopuszcza niezgodność inwestycji lokalizowanej na podstawie specustawy z obowiązującym planem miejscowym.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących oddziaływania stacji bazowej na teren inwestycji wskazać należy, że procedura dotycząca oddziaływania tej stacji na otoczenie prowadzona jest w toku postępowania o wydanie decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę stacji bazowej transmisji danych - niezależnie od zaskarżanej uchwały, w postępowaniu administracyjnym. Stacja bazowa nie została wskazana jako przedmiot wniosku inwestora, dlatego nie stanowi przedmiotu uchwały. Kwestie dotyczące ustalenia obszaru oddziaływania regulują odrębne przepisy. Kwestie te zostaną rozstrzygnięte w trybie określonym w Kodeksie postępowania administracyjnego, a nie przy okazji podejmowanej uchwały lokalizacyjnej.

W tym kontekście podkreślić należy, że wniosek w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowo – usługowej przy ul. Korczaka 43 w Katowicach, zgodnie z art. 7 ust.12 pkt 13 przesłany został Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, który w oparciu o art.7. ust.13 nie wniósł zastrzeżeń.

Dowód: kopie pism do RDOŚ i SANEPiD wraz z potwierdzeniem odbioru i wykazem opinii.

Skarżący zarzuca uchwale naruszenie art. 8 ust. 1 pkt 12 specustawy, który dotyczy również warunków wynikających z potrzeb ochrony zabytków. W tym kontekście stwierdzić należy, że art. 7 ust. 14 pkt 2 wymóg uzgodnienia z właściwym Wojewódzki Konserwatorem Zabytków. Zgodnie z art. 7 ust.15 organ nie przedstawił stanowiska co należy uznać za uzgodnienie wniosku.

Dowód: kopia pisma do Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wraz z potwierdzeniem odbioru i wykazem uzgodnień.

W świetle powyższego, wskazane w §11 uchwały lokalizacyjnej warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska i ochrony zabytków wyczerpują wymóg określony w art. 8 ust.1 pkt 12 specustawy, a podnoszona w skardze kwestia szczegółowości zapisów jest bezzasadna i nie poparta dowodami.

Ad. 3) naruszenie przepisów art. 8 ust. 1 pkt 9 specustawy, poprzez niewłaściwe zastosowanie i wskazanie w treści zaskarżonej uchwały nieruchomości (działek), na których faktycznie nie są zlokalizowane obiekty objęte inwestycją mieszkaniową, podczas gdy ustawa wymaga jednoznacznego określenia terenu.

Zarzut dotyczący niespełnienia ww. wymogu skarżący oparł na analizie załącznika graficznego uchwały lokalizacyjnej, stwierdzając, że ustalenia §8.1. i §2 uchwały lokalizacyjnej naruszają przepisy specustawy. W ocenie skarżącego obszar lokalizacji inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalnego z funkcją handlowo – usługową ograniczony został do wymienionych w skardze działek.

Zarzut jest chybiony, ponieważ §8 specustawy nakazuje wskazanie nieruchomości według katastru oraz księgi wieczystej, na których mają być zlokalizowane obiekty objęte inwestycją mieszkaniową, a nie wyłącznie jeden obiekt budowlany, jakim jest budynek mieszkaniowo – usługowy objęty tą inwestycją.

Wniosek dotyczący inwestycji mieszkaniowej obejmuje również obiekty takie jak: sieci techniczne, układ komunikacyjny, chodniki, mała architektura, miejsca postojowe itp.

Zgodnie z definicją zawartą w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U.2016 poz. 290 z późn. zm.) są to wszystko obiekty budowlane objęte inwestycją mieszkaniową, które będą realizowane na działkach wymienionych w uchwale lokalizacyjnej. Ponadto, w odniesieniu do wszystkich działek, jako terenu objętego wnioskiem o ustalenie lokalizacji inwestycji mieszkaniowej, wyliczone zostały wskaźniki i parametry inwestycji. Dotyczą one (obiekty wskaźniki i parametry) całości terenu, który objęty będzie wnioskiem o pozwolenie na budowę inwestycji mieszkaniowej na podstawie specustawy.

Dowód: Projekt zagospodarowania terenu z wniosku lokalizacyjnego.

Ad. 4) Skarżący wskazuje naruszenie art. 8 ust. 1 pkt 9 w zw. z art. 2 pkt 4 specustawy w zw. z art. 2 pkt 8 ustawy z 17-05-1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, poprzez ich niewłaściwe niezastosowanie i niewskazanie nieruchomości, na których mają być zlokalizowane obiekty objęte inwestycją mieszkaniową, według katastru nieruchomości, tj. poprzez określenie jednostki, obrębu i działki;

Wszystkie wymienione działki zlokalizowane są w jednostce ewidencyjnej Miasto Katowice, w obrębie Roździeń i działkach wymienionych w §8. Skarżący nie wykazał na czym to naruszenie przepisów polega i dlaczego z tymi przepisami wskazane nieruchomości nie są zgodne. Działki określone w uchwale są identyfikowalne dla adresata, poprzez ich należyte wskazanie według danych zawartych w „Wykazie właścicieli i władających wraz z działkami, użytkami i KW”. Nie naruszają w żaden sposób przepisów i wyczerpują wymóg określony w art. 2 ust. 4.

Ad. 5) Skarżący wskazuje naruszenie art. 17 ust. 4 specustawy poprzez niewłaściwe zastosowanie i zlokalizowanie inwestycji mieszkaniowej wielorodzinnej w odległości większej niż 1500 m (dla miast gdzie liczba mieszkańców przekracza 100 tys. zł) od urządzonych terenów wypoczynku oraz rekreacji lub sportu.

Odległość do najbliższego, urządzanego terenu wypoczynku oraz rekreacji lub sportu (teren oznaczony na mapie z1 – skwer Hilarego Krzysztofiaka o wymaganej specustawą powierzchni, wynosi ok 850 m – co spełnia ustawowy warunek wynoszący 1500 m.

Dowód: Kopia mapy powiązań przestrzennych terenu inwestycji z terenami otaczającymi, standardy lokalizacji w skali 1:10000.

Ad. 6) Skarżący wskazuje naruszenie art. 7 ust. 4 zd. 2 specustawy poprzez niewzięcie pod uwagę stanu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych na terenie gminy oraz potrzeb i możliwości rozwoju gminy wynikające z ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” - II edycja zawiera ustalenia dotyczące założeń rozwoju miasta do roku 2030 opracowane na podstawie przeprowadzonych analiz potrzeb i możliwości rozwoju gminy. Zgodnie z tymi ustaleniami zapotrzebowanie na nowe mieszkania na terenie Katowic kształtować się będzie przede wszystkim pod wpływem dążenia do podniesienia standardu zamieszkania. Czynnikiem kształtującym zapotrzebowanie na mieszkania w mieście są: deficyt liczby mieszkań, nasycenie mieszkaniami, zasób wolnych mieszkań na sprzedaż i na wynajem, modernizacja zasobów, zapotrzebowanie na mieszkania związane ze zmianą liczby mieszkańców. Łączne zapotrzebowanie na nowe mieszkania w „Studium” oceniono na poziomie 23 000 – 25 000 mieszkań do 2030 r. co daje średnio 1200 nowych mieszkań rocznie.

Dowód: Kopia ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą nr XXI/483/12 Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie uchwalenia „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” - II edycja, część I Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego.

Niezależnie od powyższego należy odnieść się do zarzutu skarżącego zawartego w uzasadnieniu skargi. W ocenie skarżącego organ pominął uzasadnienie do skarżonej uchwały lokalizacyjnej. Zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ uzasadnienie nie stanowi integralnej części uchwały, a projekt uchwały przedstawiony Radzie Miasta zawierał uzasadnienie, w którym zawarto wyczerpujące informacje dotyczące opisu inwestycji i procedury wynikającej ze specustawy.

Dowód: Kopia projektu uchwały wraz z uzasadnieniem.